

sygn. akt IV P 65/13

dnia 29 kwietnia 2016r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Goleniowie, Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Ireneusz Bolechowski

Protokolant: Justyna Romańczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2016r. sprawy

z powództwa J. S.

przeciwko D. Ł.

o zapłatę

oraz

z powództwa wzajemnego D. Ł.

przeciwko J. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. kwotę 7.129,08 zł. (siedem tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 marca 2013r. z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych za okres od 1 stycznia 2013r. do 12 lutego 2013r.;

II. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. kwotę 750,- zł. (siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 marca 2013r. z tytułu odszkodowania określonego w art. 55 § 1¹ k. p.;

III. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. ustawowe odsetki liczone od kwoty 1.349,53 zł. (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dziewięć złotych 53/100) od dnia 11 lutego 2013r. do 5 marca 2013r.;

IV. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. ustawowe odsetki liczone od kwoty 846,89 zł. (osiemset czterdzieści sześć złotych 89/100) od dnia 18 lutego 2013r. do 4 kwietnia 2013r.;

V. umarza postępowanie w zakresie żądania przez powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. wynagrodzenia za styczeń 2013r., wynagrodzenia za luty 2013r.; zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odszkodowania z art. 99 k. p.;

VI. w pozostałym zakresie oddala powództwo powoda (pozwanego wzajemnego) J. S.;

VII. **zasądza od powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. kwotę 4.000,- zł. (cztery tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 maja 2013r.**

VIII. **wyroкови w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500,- zł. (jeden tysiąc pięćset złotych);**

IX. **zasądza od powoda (pozwanego wzajemnego) J. S. na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. kwotę 1.596,- zł. (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;**

X. **nakazuje pobrać od pozwanego (powoda wzajemnego) D. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Goleniowie kwotę 500,- zł. (pięćset złotych) z tytułu zwrotu części kosztów sądowych, od których poniesienia powód był zwolniony z mocy prawa.**

SSR Ireneusz Bolechowski

sygn. akt IV P 65/13

UZASADNIENIE

Dnia 5 marca 2013r. wpłynął pozew wniesiony przez **J. S.** przeciwko **D. Ł.** Powód domagał się w nim zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zaległego wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 3.770,- zł.; zaległych diet zagranicznych w kwocie 1.680,- EURO tj. 6.270,- zł. oraz odszkodowania za okres 2 tygodni wypowiedzenia i odszkodowania z art. 99 k. p. w wysokości 5.500,- zł.

W uzasadnieniu powód podał, że od dnia 1 stycznia 2012r. był zatrudniony w (...) Transport D. Ł.. W 2013r. nie otrzymał wynagrodzenia za miesiące styczeń i luty. Dnia 1 marca 2013r. otrzymał od pozwanego świadectwo pracy wystawione po terminie i z błędną datą zatrudnienia. Z tego powodu nie mógł podjąć pracy, ani zarejestrować się w Urzędzie Pracy (pozew – k. 2 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że z dokumentów podanych przez powoda nie wynika, aby pozwany był rzeczywiście zobowiązany do zapłaty zaległego wynagrodzenia wraz z dodatkami wobec powoda. Zarówno kwoty żądane przez powoda, jak i ich wysokość nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości i budzą poważne wątpliwości (odpowiedź na pozew – k. 37 akt).

W dniu 10 maja 2013r. pozwany złożył **pozew wzajemny**. Domagał się w nim zasądzenia od pozwanego wzajemnego na rzecz powoda wzajemnego kwoty 4.000,- zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w związku z przeprowadzoną kontrolą w przedsiębiorstwie powoda wzajemnego, Państwowa Inspekcja Pracy w dniu 30 kwietnia 2013r. wydała decyzję w przedmiocie nałożenia na powoda wzajemnego kary pieniężnej w wysokości 4.700,- zł. W wyniku analizy danych cyfrowych, z okresu objętego kontrolą, po uwzględnieniu uzasadnionych jako odstępstwo zdarzeń oraz oczywistych błędów w operowaniu tachografem lub selektorem, stwierdzono naruszenia przez J. S. przepisów ustawy o transporcie drogowym poprzez przekroczenie maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu ciężarowego oraz skrócenie dziennego czasu odpoczynku, w następstwie czego powód wzajemny poniósł szkodę w wysokości 4.000,- zł. Powód wzajemny wskazał, że zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006r. powody odstępstwa od nieprzestrzegania przepisów przez kierowcę powinny być wykazane odręcznie na wykresówce lub

wydruku z urzędnika rejestrującego aktywność kierowcy w danym dniu, niezwłocznie po przybyciu do miejsca pozwalającego na postój, tym samym brak takiego wydruku świadczy o tym, iż pozwany wzajemny dopuścił się rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych poprzez zaniechanie uzasadnienia odstąpienia od przestrzegania norm czasu prowadzenia pojazdu (pozew wzajemny – k. 44 – 45 akt).

W piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2013r. pełnomocnik powoda (pozwany wzajemny) cofnął żądanie w zakresie zapłaty wynagrodzenia za styczeń 2013r. – w związku z jego uregulowaniem w dniu 5 marca 2013r. – i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za nieterminową zapłatę od kwoty 1.349,53 zł. od dnia 11 lutego 2013r. do dnia 5 marca 2013r.; cofnął żądanie w zakresie zapłaty wynagrodzenia za luty 2013r. – w związku z jego uregulowaniem w dniu 4 kwietnia 2013r. – i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za nieterminową zapłatę od kwoty 846,89 zł. od dnia 18 lutego 2013r. do dnia 4 kwietnia 2013r.; wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy; wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zaległych delegacji zagranicznych za miesiące listopad i grudzień 2012r. oraz styczeń i luty 2013r. w kwocie 1.680,- €, po przeliczeniu na polski złoty wg kursu z dnia wniesienia pozwu – tabela kursów średnich NBP nr (...), 1 € = 4,14 zł., a zatem w kwocie 6.955,20 zł.; wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania określonego w art. 55 § 1¹ k. p. w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni tj. w kwocie 750,- zł.; cofnął żądanie w zakresie odszkodowania z art. 99 k. p. i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo pełnomocnika powoda – k. 66 akt).

Na rozprawie z dnia 18 czerwca 2013r. pełnomocnik powoda (pozwany wzajemny) wniósł o oddalenie pozwu wzajemnego i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pismem z dnia 8 stycznia 2015r. powód (pozwany wzajemny) rozszerzył powództwo domagając się dodatkowo zasądzenia od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powoda (pozwany wzajemny) kwoty 20.955,19 zł. tytułem zwrotu kosztów noclegu za okres 01.01.2012 – 18.02.2013r. (pismo powoda – k. 122 – 123 akt).

Na rozprawie z dnia 9 stycznia 2015r. powód (pozwany wzajemny) oświadczył, iż otrzymał ekwiwalent za urlop i nie wnosi w tym zakresie żądań (k. 127 akt).

Pismem z dnia 3 grudnia 2015r. powód (pozwany wzajemny) wskazał, że tytułem zwrotu kosztów noclegu za okres 01.01.2012 – 18.02.2013r. domaga się kwoty 25.778,32 zł. (pismo powoda – k. 355 – 356 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (pozwany wzajemny) był zatrudniony u pozwanego (powoda wzajemnego) jako kierowca samochodu ciężarowego w okresie od dnia 1 stycznia 2012r., początkowo na podstawie umowy na okres próbny, a następnie na mocy umowy o pracę na czas określony tj. do dnia 31 marca 2013r. za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 1.500,- zł.

Dowód: umowa o pracę na okres próbny z dnia 1 stycznia 2012r. – k. 8 akt; umowa o pracę na czas określony z dnia 1 kwietnia 2012r. – k. 9 akt.

Powód (pozwany wzajemny) pracował przez 2, 3, a czasami 4 tygodnie, po czym miał tydzień wolnego. Jeździł do Niemiec, Danii, Szwecji, sporadycznie do Norwegii.

Po przyjeździe kierowcy, w tym powód mieli za zadanie rozliczyć się z pracodawcą z odbytej trasy wypełniając dokumenty tj. polecenia wyjazdu służbowego, na których między innymi zaznaczali kraj rozpoczęcia i zakończenia pracy.

Powód nie otrzymał diet za podróże służbowe za dwa ostatnie miesiące swojej pracy dla pozwanego. Za ten okres nie przedłożył pozwanemu wypełnionych przez siebie druków rozliczeniowych, z informacjami o dacie rozpoczęcia i zakończenia danego kursu i z datami i godzinami przekroczenia granic.

Dowód: zeznania powoda (pozwanego wzajemnego) – k. 127 – 128 akt; zeznania pozwanego (powoda wzajemnego) – k. 128 – 129 akt.

W firmie pozwanego obowiązuje regulamin wynagradzania, z którym powód się zapoznał. Zgodnie z regulaminem w skład otrzymywanej przez kierowców delegacji w kwocie 42 euro na dobę wchodziła dieta oraz ryczałt za nocleg.

Zgodnie z § 9 ust. 1 regulaminu wynagradzania za czas podróży służbowej w kraju i poza jego granicami przysługuje pracownikowi zwrot kosztów poniesionych w związku z tą podróżą, w szczególności diety przeznaczone na pokrycie kosztów wyżywienia i inne wydatki ponoszone w trakcie podróży oraz zwrot kosztów noclegu.

Na mocy postanowień regulaminu wynagradzania dieta w czasie podróży zagranicznej wynosi 16,24 euro. Jako kraj docelowy dla celów rozliczenia zagranicznej podróży służbowej przyjęto Niemcy.

Regulamin stanowi, że za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu, którego wysokość wynosi 103 euro. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu. Przepisów o zwrocie kosztów noclegu nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg. (§ 9 ust. 3 regulaminu wynagradzania).

Dowód: zeznania pozwanego (powoda wzajemnego)– k. 128 – 129 akt; regulamin wynagradzania – k. 136 – 146 akt; oświadczenie powoda (pozwanego wzajemnego) o zapoznaniu się z regulaminem płacy i pracy – k. 6 części B akt osobowych powoda.

Przez cały 2012r. powód (pozwany wzajemny) otrzymywał od pozwanego (powoda wzajemnego) należności za odbywane podróże służbowe poza granicami kraju w wysokości po 42 euro za dobę.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Oświadczeniem z dnia 18 lutego 2013r. powód (pozwany wzajemny) rozwiązał z pozwanym (powodem wzajemnym) umowę o pracę w trybie art. 55 § 1 k. p. z powodu naruszenia przez pracodawcę obowiązków pracowniczych poprzez niewypłacenie w terminie należnego wynagrodzenia oraz dodatkowego wynagrodzenia za diety.

Dowód: oświadczenie powoda (pozwanego wzajemnego) z dnia 18 lutego 2013r. – k. 4 akt.

Powód (pozwany wzajemny) wystąpił ze skargą na pozwanego (powoda wzajemnego) pracodawcę do Państwowej Inspekcji Pracy. W związku z tym inspektor pracy w marcu 2013r. przeprowadził u pozwanego (powoda wzajemnego) kontrolę. W jej trakcie powód (pozwany wzajemny) zasygnalizował również nieotrzymanie diet za podróże służbowe. W tym zakresie inspektor ustalił, że diety faktycznie nie były wypłacane gdyż powód (pozwany wzajemny) nie przedkładał pracodawcy stosownych rozliczeń kosztów podróży.

Dowód: zeznania świadka D. M. – k. 115 – 118 akt; protokół kontroli PIP z dnia 5 kwietnia 2013r. – k. 215 – 223 akt.

W dniu 1 marca 2013r. powód (pozwany wzajemny) otrzymał od pozwanego (powoda wzajemnego) świadectwo pracy, w którym wskazano, między innymi, iż umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem czasu, na który została zawarta, i że powód (pozwany wzajemny) świadczył pracę na rzecz pozwanego w okresie od dnia 1 stycznia 2012r. do 31 marca 2012r.

Dowód: świadectwo pracy – k. 7 akt.

W skierowanym do pozwanego (powoda wzajemnego) piśmie z dnia 5 marca 2013r. powód (pozwany wzajemny) zażądał sprostowania doręczonego świadectwa pracy co do sposobu rozwiązania umowy o pracę i daty zatrudnienia.

Dowód: pismo powoda (pozwanego wzajemnego) z dnia 5 marca 2013r. – k. 6 akt.

W okresie od 1 stycznia 2013r. do 18 lutego 2013r. powód (pozwany wzajemny) odbywał kursy zagraniczne w dniach od 1 do 16 stycznia 2016r. i od 21 stycznia do 12 lutego 2013r. Za okres ten (w sumie 41 dni) powód (pozwany wzajemny) nie otrzymał należności wynikających z regulaminu wynagradzania w postaci zwrotu kosztów związanych z odbyciem tych podróży służbowych. Należności te wyniosły łącznie 7.129,08 zł. (41 dni x 42 euro).

Dowód: faktury i dokumenty przewozowe – k. 175 – 199 akt; zeznania powoda (pozwanego wzajemnego) – k. 127 – 128 akt; zeznania pozwanego (powoda wzajemnego) – k. 128 – 129 akt.

Państwowa Inspekcja Pracy w dniu 30 kwietnia 2013r. wydała decyzję w przedmiocie nałożenia na pozwanego (powoda wzajemnego) kary pieniężnej w wysokości 4.700,- zł. za naruszenia przez powoda (pozwanego wzajemnego) przepisów ustawy o transporcie drogowym poprzez przekroczenie maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu ciężarowego oraz skrócenie dziennego czasu odpoczynku.

Powód (pozwany wzajemny) nie wskazywał pracodawcy żadnych usprawiedliwień w zakresie naruszeń, za które nałożoną powyższą karę.

Dowód: decyzja Państwowej Inspekcji Pracy o nałożeniu kary pieniężnej z dnia 30 kwietnia 2013r. – k. 46 – 53 akt; zeznania świadka D. M. – k. 115 – 118 akt; zeznania świadka D. M. – k. 115 – 118 akt.

W dniu 5 marca 2013r. powód (pozwany wzajemny) otrzymał od pozwanego wynagrodzenie za pracę za miesiąc styczeń 2013r., a wynagrodzenie za luty 2013r. otrzymał 4 kwietnia 2013r.

Dowód: dowody wypłat – k. 81 – 82 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo główne okazało się zasadne w części tj. w kwocie pierwotnie dochodzonej w pozwie.

Sytuację wcześniejszych niejasności w podejściu do kwestii delegacji kierowców uregulowała ustawa z dnia 12 lutego 2010r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Do przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców w/w nowela wprowadziła definicję podróży służbowej kierowcy. Zgodnie z tą definicją (art. 2 ust. 4 i 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców) podróż służbowa, to każdy wyjazd lub zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której znajduje się siedziba pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki, oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa.

Ustawa zmieniająca dodała także do ustawy o czasie pracy kierowców art. 21a – „kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3 – 5 k. p.”. W tej sytuacji prawnej kierowca wykonujący przejazd poza określoną miejscowość jest w podróży służbowej, za którą przysługują mu odpowiednie należności. Stan taki obowiązuje od kwietnia 2010r.

Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, iż powodowi (pozwanemu wzajemnemu) nie wypłacono kosztów związanych z odbywanymi zagranicznymi podróżami służbowymi w miesiącach styczeń i luty 2013r. Brak zapłaty delegacji potwierdził sam pozwany (powód wzajemny), przy czym wskazywał on, że wynikało to tylko i wyłącznie z nieprzedstawienia przez powoda (pozwanego wzajemnego) konkretnego zestawienia obrazującego wykonane trasy umożliwiające naliczenie tych należności. Rzeczywiście powód (pozwany wzajemny) takich dokumentów pracodawcy nie złożył, jednak nie zwalnia to pozwanego (powoda wzajemnego) z obowiązku zwrotu kosztów podróży gwarantowanych regulaminem wynagradzania. Bezsprzecznie powód odbył w powyższym okresie podróże służbowe. Zaświadczają o tym faktury i dokumenty przewozowe dołączone do akt przez stronę pozwaną. Wynika z

nich, iż w okresie dwóch pierwszych miesięcy 2013r. powód (pozwany wzajemny) łącznie przebywał w podróżach służbowych przez okres 41 dni. Zgodnie z regulaminem wynagradzania dzienna stawka zwrotu należności za podróż służbową wynosiła 42 euro i obejmowała zarówno diety, jak i koszty noclegów. Wobec tego powodowi (pozwanemu wzajemnemu) należał się zwrot kosztów podróży w wysokości 41 dni x 42 euro, przy czym 1 euro = 4,14 zł., po przeliczeniu wg kursu z dnia wniesienia pozwu tj. 5 marca 2013r. – tabela kursów NBP nr (...). Wobec tego dzienna stawka należności za podróż służbowa wynosił 42 euro x 4,14 zł, tj. 173,88 zł. W związku z tym powodowi (pozwanemu wzajemnemu) z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych odbytych w styczniu i lutym 2013r. przysługiwała kwota 41 x 173,88 zł. tj. 7.129,08 zł., którą zasądzono na jego rzecz w punkcie I wyroku.

W tym miejscu należy wskazać, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, które zostały wydane na podstawie art. 77⁵ Kodeksu Pracy. W § 2 tego Rozporządzenia określono, że z tytułu podróży odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują diety oraz zwrot kosztów przejazdów i dojazdów, noclegów i innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb. Zgodnie z § 4 dieta jest przeznaczona na pokrycie kosztów żywienia i inne drobne wydatki (ust. 1). Wysokość diety za dobę podróży w poszczególnych państwach jest określona w załączniku do rozporządzenia (ust. 2). Dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży (ust. 3). Na mocy postanowień regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego jako kraj docelowy dla celów rozliczenia zagranicznej podróży służbowej przyjęto Niemcy. W § 9 powoływanego rozporządzenia wskazano, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1.

Z załącznika do w/w rozporządzenia określającego wysokość diety za dobę podróży oraz limitu za nocleg w hotelu wynika, iż dla Niemiec stawka dobowej diety to 42 euro, a kwota limitu za nocleg to 103 euro.

Zgodnie z regulaminem w skład otrzymywanej przez kierowców delegacji w kwocie 42 euro na dobę wchodziła dieta oraz ryczałt za nocleg. Dietę przy tym ustalono na poziomie 16,24 euro, a limit za nocleg w wysokości 25% od 103 euro tj. w kwocie 25,75 euro.

Zaznaczyć należy, że o ile pracodawca nie może pomniejszać limitu za noclegi w stosunku do stawek określonych przez ustawodawcę, o tyle możliwe to jest w zakresie diet. Zgodnie bowiem z art. 77⁵ § 4 k. p. postanowienia regulaminu wynagradzania nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej. Wobec tego wskazać należy, iż pracodawca dopuszcza możliwość, aby w przepisach wewnętrznych np. w regulaminie wynagradzania pracodawca z tytułu diet mógł wypłacać stawki niższe niż przewidziane za odbywanie podróży zagranicznej, byleby one nie były niższe niż diety z tytułu podróży służbowej określonej na obszarze kraju. Dieta krajowa w objętym pozwem okresie wynosiła zaś 23 zł. (§ 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju). U pozwanego wypłacano diety w wysokości 16,24 euro tj. kwotą wyższą niż 23 zł. Pozostała kwota wypłacanych należności za koszty podróży służbowej to zgodne z przepisami kwoty 25,75 euro za zwrot kosztów noclegu.

W niniejszym postępowaniu powód (pozwany wzajemny) nie negował tego, iż w okresie do końca 2012r. otrzymywał od pozwanego (powoda wzajemnego) zwrot kosztów podróży w wysokości 42 euro za każdy dzień odbywania kursu. Uważał jednak, iż w kwocie tej mieściły się same diety, bez zwrotu kosztów noclegów. Tymczasem w obowiązującym stronie regulaminie wynagradzana wyraźnie zapisano, że kwota 42 euro to i diety i koszty noclegu. Pracodawca mógł przy tym przyjęć taki sposób rozliczania kosztów związanych z przewozami międzynarodowymi, o czy była mowa

wcześniej. Wobec tego oddalono żądania powoda (pozwanego wzajemnego) zmierzające do zasądzenia na jego rzecz zwrotu kosztów noclegowych.

W punkcie II wyroku zasądzono na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) odszkodowanie określone w art. 55 § 1¹ k. p. Oświadczeniem z dnia 18 lutego 2013r. powód (pozwany wzajemny) rozwiązał z pozwanym (powodem wzajemnym) umowę o pracę w trybie art. 55 § 1 k. p. z powodu naruszenia przez pracodawcę obowiązków pracowniczych poprzez niewypłacenie w terminie należnego wynagrodzenia oraz dodatkowego wynagrodzenia za diety. Bezsportnym jest, iż dopiero w trakcie procesu powód (pozwany wzajemny) otrzymał zaległe wynagrodzenie. Ta okoliczność sama w sobie powoduje, iż zasadnie rozwiązał on umowę o pracę bez wypowiedzenia.

W punkcie V wyroku umorzono postępowanie na podstawie art. 203 k. p. c. w zakresie żądania przez powoda J. S. wynagrodzeń za styczeń i luty 2013r., ekwiwalentu za niewykorzystany urlop oraz odszkodowania z art. 99 k. p.

Za uzasadnione należało uznać powództwo wzajemne.

Zgodnie z art. 114 k. p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną.

Bezsportnym jest, że Państwowa Inspekcja Pracy w dniu 30 kwietnia 2013r. wydała decyzję w przedmiocie nałożenia na pozwanego (powoda wzajemnego) kary pieniężnej w wysokości 4.700,- zł. za naruszenia przez powoda (pozwanego wzajemnego) przepisów ustawy o transporcie drogowym poprzez przekroczenie maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu ciężarowego oraz skrócenie dziennego czasu odpoczynku.

Zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L. 102/1 z dnia 11 kwietnia 2006r.) powody odstępstwa od nieprzestrzegania przepisów przez kierowcę powinny być wykazane odręcznie na wykresówce lub wydruku z urządzenia rejestrującego aktywność kierowcy w danym dniu, niezwłocznie po przybyciu do miejsca pozwalającego na postój. Brak takiego wydruku świadczy o tym, iż powód (pozwany wzajemny) dopuścił się naruszenia obowiązków pracowniczych poprzez zaniechanie wskazania uzasadnienia dla odstąpienia od przestrzegania norm czasu prowadzenia pojazdu. W konsekwencji należało zasądzić od powoda (pozwanego wzajemnego) dochodzoną kwotę z tytułu kary zapłaconej przez pracodawcę.

Rygor natychmiastowej wykonalności nadano na podstawie przepisu art. 477² § 1 k. p. c. który stanowi, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepis art. 100 k. p. c., biorąc pod uwagę, iż w zakresie powództwa głównego powód J. S. wygrał sprawę w 28%. Wobec tego w części przegranej powód J. S. powinien zwrócić D. Ł. 78% poniesionych kosztów procesowych. Nadto w całości koszty przegranego postępowania z powództwa wzajemnego.

Wartość przedmiotu sporu z powództwa głównego wynosiła 35.680,- zł., zaś z powództwa wzajemnego 4.000,- zł.

Wobec tego o kosztach zastępstwa prawnego zdecydowano na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z art. 11 ust 1 pkt 2 i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach należnych Skarbowi Państwa rozstrzygnięto na mocy przepisu art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) zasądzając je od strony pozwanej w części wynikającej z przegrania sprawy.

SSR Ireneusz Bolechowski